

Nr 153.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående pension åt vissa i statens tjänst anställda personer; given Stockholms slott den 26 februari 1931.

Kungl. Maj:t vill härmed, under återopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla de förslag, om vilkas avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

Under Hans Maj:ts

Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

Felix Hamrin.

Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 26 februari 1931.

Närvarande:

Statsministern EKMAN, ministern för utrikes ärendena friherre RAMEL, statsråden GÄRDE, HAMRIN, VON STOCKENSTRÖM, STADENER, GYLLENSWÄRD, LARSSON, HOLMBÄCK, HANSÉN, RUNDQVIST.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet Hamrin, anmäler härefter följande frågor om pension åt vissa i statens tjänst anställda personer och anför därvid:

Utrikesdepartementet.

1:o.

I en till ministern för utrikes ärendena ställd, den 15 januari 1931 dagtecknad skrift har generalkonsuln å extra stat i Calcutta Carl August Ehrenfrid Silfwerhjelm gjort framställning bland annat om beredande åt honom av pension från den 29 januari 1932, då han uppnådde en levnadsålder av 60 år och önskade avgå från generalkonsulsbefattningen.

Bihang till riksdagens protokoll 1931. 1 saml. 134 häft. (Nr 153.)

*Ang.
pension åt
generalkon-
suln å extru-
stat i Cal-
cutta C. A.
E. Silfwer-
hjelm.*

I sin skrift har Silfwerhjelm tillika anhållit om tjänstledighet på grund av sjukdom under tiden från och med den 1 april 1931 till och med den 29 januari 1932.

Av handlingarna i ärendet framgår, att Silfwerhjelm, som är född den 29 januari 1872, såsom köpman bosatte sig i Alexandria år 1903; att han åren 1904 och 1905 åtnjöt statens handelsstipendium; att han den 23 februari 1906 av ministern för utrikes ärendena förordnades att vara vicekonsul vid dåvarande generalkonsulatet i Alexandria, vilket generalkonsulat den 27 mars 1908 flyttades till Kairo, därvid emellertid vicekonsulsbefattningen förblev placerad i Alexandria såsom en självständig post; att Kungl. Maj:t den 19 januari 1912 upphöjde vicekonsulatet i Alexandria till konsulat samt utnämnde och förordnade Silfwerhjelm att vara konsul därstädes; att Kungl. Maj:t den 26 mars 1918 förlänade Silfwerhjelm generalkonsuls namn; att Silfwerhjelm den 20 februari 1920 av Kungl. Maj:t förordnades att tills vidare vara chef för utrikesdepartementets avdelning för handläggning av ärenden, stående i samband med Sveriges övertagande av vissa krigförande maktens intressen i andra länder (den s. k. avdelning B); att Kungl. Maj:t den 3 mars 1922 förordnade Silfwerhjelm att tills vidare upprätthålla den å extra stat (lönegraden A 2) uppförda generalkonsulsbefattningen i Calcutta; att de av Silfwerhjelm innehavda befattningarna såsom vicekonsul och konsul i Alexandria varit oavlönade; att Silfwerhjelm under år 1922 å generalkonsulsbefattningen uppburit lön efter 14,526 kronor för år; att lönen under tiden därefter, med tillämpning av bestämmelserna i 33 § av gällande avlöningsreglemente för icke-ordinarie befattningshavare vid statsdepartement och vissa andra verk, tillhörande den civila statsförvaltningen, varit bestämd till 14,400 kronor; samt att Silfwerhjelm utöver lönen uppburit ortstillägg med 19,400 kronor ävensom extra ortstillägg med belopp, som årligen fastställts av Kungl. Maj:t.

I sin framställning har Silfwerhjelm anfört, bland annat, följande:

Under år 1930 hade hans allmänna hälsotillstånd i mycket hög grad varit lidande av de klimatiska förhållandena i Indien, vilket särskilt varit fallet under den osunda, heta regntiden med dess starka temperaturväxlingar, då han angripits av en svårartad luftrörsinflammation. Till följd av en nioårig vistelse i ett tropiskt ohälsosamt klimat såsom Indiens hade hans hälsa väsentligt försämrats och möjligheten för honom att kunna möta de sjukdomar, för vilka man — även med iakttagande av den största försiktighet — utsattes därstädes under den varma årstiden, hade därigenom förringats. Då den läkare, vilken hade skött honom sedan ett flertal år, på det kraftigaste tillrätt honom att lämna Indien, innan nästa regntid inträffade, hade han ansett sig böra hemställa om omförmälda tjänstledighet. Silfwerhjelm anhölle, att vid behandling av pensionsfrågan den omständigheten komme under betraktande, att hans hälsa skadligt påverkats genom lång tjänst i Indien. I detta sammanhang ville Silfwer-

hjelms framhålla, att, enligt vad som vore honom bekant, tjänstemän, anställda vid de tyska och nederländska generalkonsulaten i Calcutta, finge tillgodoräkna sig ett års tjänstgöring därstädes såsom 2 tjänstår, samt att tjänstemän vid de japanska och belgiska generalkonsulaten finge för ett års sådan tjänstgöring räkna sig tillgodo $1\frac{2}{3}$ respektive $1\frac{1}{2}$ tjänstår.

I en inom *utrikesdepartementet* upprättad, den 29 januari 1931 dagtecknad promemoria i ärendet anföres, bland annat, följande:

Jämlikt föreskrift i litt. B. 6:o) av kungörelsen den 18 juli 1921 (nr 518) angående tillämpning å diplomatisk och konsulär personal av gällande avlöningsreglemente för statsdepartement och vissa andra verk, tillhörande den civila statsförvaltningen, skulle i tropiskt eller halvtropiskt klimat ådragen svårare klimatsjukdom i akut form vid tillämpning av avlöningsreglementets 16 § jämföras med olycksfall i tjänsten. Möjlighet föreläge att i fråga om den av Silfwerhjelm begärda ledigheten tillämpa nämnda föreskrift. Vad framställningen om pension beträffade erinrades om att jämlikt 5 § c) av lagen den 11 oktober 1907 angående civila tjänsteinnehavares rätt till pension jämförd med 6 § b) av samma lag tjänsteman, som varit anställd vid beskickning eller konsulat i Ostasien eller Brasilien minst fem år, vore skyldig att avgå vid 60 års ålder. Nu vore Silfwerhjelm icke ordinarie tjänsteman och pensionslagens bestämmelser vore följaktligen i detta fall icke direkt tillämpliga. Dessutom skulle Silfwerhjelm, även om han innehade fullmakt på ordinarie stat, ej vara formellt skyldig att avgå vid sagda ålder, eftersom Indien icke kunde räknas till Ostasien och ej eljest nämndes i pensionslagens 5 § c). Ur alla synpunkter finge emellertid sådana omständigheter i detta fall anses löreligga, som statsmakterna haft för ögonen, då för vissa tjänstemän i utrikesförvaltningen föreskrivits skyldighet att avgå vid 60 års ålder. I den mån de för ordinarie tjänstemäns pensionering gällande regler överhuvudtaget ansåges kunna analogivis komma till tillämpning, syntes Silfwerhjelmens vistelse i Indien böra räknas lika med sådan anställning i hälsovådligt klimat, varom förmäldes i pensionslagens 5 § c). Att klimatet i Brittiska Indien verkade fullt lika nedbrytande på en européers hälsa som klimatet inom de i författningsrummet angivna områdena — Ostasien och Brasilien — torde vara alltför välbekant för att behöva närmare påvisas. Orsaken till att Brittiska Indien ej omnämnts uti pensionslagen läge givetvis icke i någon tvekan beträffande nyss angivna förhållande. Vid den tid, då pensionslagen infördes, hade Sverige icke varit representerat inom några andra tropiska eller halvtropiska områden än Ostasien, vilket också vore det enda dylika område, som berörda författningsrum i dess ursprungliga lydelse omnämnt. Vid 1913 års riksdag, då åtskilliga ändringar i pensionslagen vidtogos (jämför Kungl. Maj:ts prop. nr 1:1913, III H. T., sid. 28, samt prop. nr 288 och R. skr. nr 245 samma år), hade Brasilien jämförts med Ostasien i här ifrågakommande avseende. Någon lönad representation i Brittiska Indien hade emellertid icke funnits då, och upprättandet sedermera av ett generalkonsulat på extra stat hade ej ansetts utgöra tillräcklig anledning för vidtagande av ytterligare ändringar i pensionslagen. Det förtjänade att anmärkas, att då det vid en senare tidpunkt gällde att utforma bestämmelser för tillämpning av avlöningsreglementets sjukledighetsbestämmelser på de i ohälsosamma länder anställda tjänstemännen, riksdagen sammanfört alla de länder, som kunde komma ifråga, under ut-

trycket »land med tropiskt eller halvtropiskt klimat» (kungörelsen den 18 juli 1921, nr 518, litt. B. 6:o).

Statskontoret, som den 11 februari 1931 avgivit infordrat utlåtande i ärendet, har därvid anfört:

Silfwerhjelm vore såsom innehavare av den på extra stat uppförda befattningen såsom generalkonsul i Calcutta icke berättigad till någon pension. Ehuru hans tjänst alltså icke författningsenligt vore förenad med pensionsrätt, syntes dock sådan förmån böra beredas i detta fall. Han hade alltsedan 1906 varit i statens tjänst anställd, därav sedan 1922 i förenämnda befattning, och inom kort nödgades han till följd av sjukdom, som han ådragit sig på grund av de klimatiska förhållandena i Brittiska Indien, avgå vid den ålder av 60 år, som för ordinarie tjänsteman, vilken varit anställd vid beskickning eller konsulat i Ostasien eller Brasilien minst 5 år, utgjorde pensionsåldern. Med hänsyn härtill syntes goda skäl lå anses föreligga att hos riksdagen utverka pension åt honom.

I fråga om beloppet av sådan förmån i detta fall ville statskontoret framhålla att pensionsunderlaget för generalkonsulsbefattning å ordinarie stat (A 2) utgjorde 7,896 kronor samt att för hel pension i fall, där tidigare pensionsålder vore föreskriven till följd av minst 5 års tjänstgöring i tropiskt klimat, erfordrades 30 tjänstår. Med hänsyn härtill samt till Silfwerhjelm's tjänstetid och till den omständigheten, att några avgifter för pensionering icke erlagts av honom, förefölle det statskontoret, som om ett pensionsbelopp i detta fall av 6,000 kronor skulle kunna anses skäligt.

Statskontoret tillstyrkte alltså, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva, att Silfwerhjelm linge från och med dagen näst efter den, då han efter uppnådd levnadsålder av 60 år erhöle entledigande från sin befattning, under sin återstående livstid uppbära pension från allmänna indragningsstaten till belopp av 6,000 kronor årligen.

Departements-
chefen.

Såsom av den lämnade redogörelsen framgår har Silfwerhjelm — bortsett från en tid av två år, då han i särskilt uppdrag tjänstgjorde inom utrikesdepartementet — alltsedan år 1906 varit verksam inom det svenska konsulatväsendet, dock såsom lönad tjänsteman — generalkonsul å extra stat — allenast under de nio senaste åren. Nämnda verksamhet såsom generalkonsul har han utövat i ett land, vars utomordentligt påfrestande klimatförhållanden väsentligt försämrat hans hälsa och arbetsförmåga. Under sådana omständigheter tala starka billighetsskäl för, att Silfwerhjelm efter uppnådda sextio år beredes pension av statsmedel. Det av statskontoret härutinnan föreslagna beloppet synes emellertid vara något högt och böra reduceras förslagsvis till 5,400 kronor.

På grund av vad sålunda anförts får jag hemställa, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att generalkonsuln å extra stat i Calcutta Carl August Ehrenfrid Silfwerhjelm må från och med dagen näst efter den, då han efter uppnådd levnadsålder av

60 år avgår från sin befattning, under sin återstående livstid å allmänna indragningsstaten uppbära en årlig pension av 5,400 kronor.

Försvarsdepartementet.

2:o.

I en till chefen för östra arméfördelningen ingiven och av denne med tillstyrkan till arméförvaltningens intendentsdepartement insänd skrivelse av den 16 januari 1930 har *chefen för Upplands regemente* gjort framställning om beredande av pension åt förre föreståndaren för regementets skrårderiverkstad Gustaf Alfred Brunberg.

*Ang. pension
åt förre
skrårderi-
föreståndaren
G. A. Brun-
berg.*

Av handlingarna i ärendet inhämtas, att Brunberg, som är född den 6 juni 1871, under tiden den 1 juli 1894—24 augusti 1897 var anställd vid Upplands infanteriregementes privata skrårderiverkstad; att han den 11 februari 1911 — efter att dessförinnan hava under ett flertal år i sitt hem utfört skrårderiarbete för nyssnämnda regementes räkning — tillträdde anställningen såsom skrårderiföreståndare, vilken anställning han innehade till och med den 10 januari 1930; att han, enligt för honom utfärdat läkarintyg, lider av höggradig neurasteni (depression) och på grund därav sannolikt för all framtid är oförmögen till arbete såsom skrårderiföreståndare; att han på ett synnerligen tillfredsställande och berömvärt sätt fullgjort sina tjänsteåligganden; att hans avlöning under senare åren vid regementet uppgått till omkring 3,600 kronor för år; att han är ägare till en mindre till 8,000 kronor taxerad fastighet, vilken enligt den 28 januari 1930 utfärdat gravationsbevis icke besväras av fordringsinteckningar; samt att han i övrigt är i avsaknad av medel för sitt livs-
uppehälle.

Med överlämnande av handlingarna i ärendet har *arméförvaltningens intendentsdepartement* i skrivelse till Kungl. Maj:t den 28 januari 1930 anført, att departementet i betraktande av Brunbergs synnerligen väl vitsordade verksamhet för kronans räkning funne det vara med rättvisa och billighet överensstämmande, att honom tillerkändes något understöd från statens sida för hans återstående levnad. Vad beträffade storleken av dylikt understöd, hölle departementet före, att, då Brunbergs anställning såsom förman i statens tjänst omfattade en tid av nära 19 år, han borde i oreglerad pension erhålla ett belopp av 680 kronor för år. Detta belopp syntes böra ökas med det pensionstillägg å 180 kronor för år, som omfördelades i kungörelsen den 15 juni 1922 (nr 360) angående pensionstillägg åt vissa f. d. befattningshavare i statens tjänst m. fl. pensionärer. De förhöjningar, som med tillämpning av föreskrifterna i kungörelsen den 18 juni 1925 (nr 280) med bestämmelser om ny pension för vissa pensionerade f. d. befattningshavare i statens tjänst m. fl. pensionärer belöpte

å ifrågavarande pension och pensionstillägg, utgjorde: förhöjning I 161 kronor och förhöjning II 75 kronor eller tillhopa 236 kronor. Pensionen skulle alltså komma att uppgå till $(680 + 180 + 236 =) 1,096$ kronor. Enär emellertid Brunnberg, såsom nämnts, vore ägare till fastighet, av vilken han syntes kunna erhålla en inkomst av omkring 400 kronor för år, borde sistberörda pensionsbelopp nedsättas till 696 kronor för år. Då Brunnberg, enligt vad förut anförts, erhållit avsked från sin anställning vid regementet den 11 januari 1930, syntes pensionen i fråga böra utgå från och med den 1 februari 1930.

På grund av vad sålunda anförts, har intendentsdepartementet hemställt, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva, att Brunnberg finge från och med den 1 februari 1930 under sin återstående livstid å allmänna indragningsstaten uppbära en årlig pension av 696 kronor.

Statskontoret har i ärendet avgivit utlåtande den 18 februari 1930 och därvid anført, att statskontoret i likhet med arméförvaltningens intendentsdepartement ansåge goda skäl föreligga för beredande av pension åt Brunnberg, som efter långvarig, väl vitsordad tjänst nödgats på grund av sjukdom lämna sin anställning. Vad pensionsbeloppet beträffade skulle Brunnberg, om allenast tiden såsom verkstadsföreståndare kunde honom tillgodoräknas, knappast kunna erhålla högre pension än 1,020 kronor. Med hänsyn emellertid till hans tidigare arbete för statens räkning ville statskontoret icke göra någon erinran mot det av intendentsdepartementet beräknade beloppet, 1,096 kronor. Från detta belopp skulle enligt departementets förslag avdrag göras för 400 kronor, utgörande beräknad avkastning av en Brunnberg tillhörig, gravationsfri lägenhet. Även om nämnda lägenhet kunde bereda Brunnberg någon förmån utöver egen bostad, ville det dock synas statskontoret, som om icke i detta fall — lika litet som eljest när det vore fråga om tjänstepension — pensionsbeloppet borde påverkas av den omständigheten, att vederbörande själv kunde i någon mån bidra till sitt och familjens uppehälle. Statskontoret, som alltså förordade, att pensionsbeloppet bestämdes till 1,096 kronor, hade i övrigt intet att erinra mot intendentsdepartementets hemställan.

*Departements-
chefen.*

I likhet med ämbetsverken tillstyrker jag, att Brunnberg beredes pension av statsmedel att utgå från och med den 1 februari 1930. Beträffande pensionens storlek ansluter jag mig till statskontorets förslag, dock att pensionsbeloppet för att bliva jämnt delbart med 12 synes böra jämkas till 1,092 kronor.

Jag hemställer alltså, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att förre skrädderiföreståndaren vid Upplands regemente Gustaf Alfred Brunnberg må, räknat från och med den 1 februari 1930, under sin återstående livstid å allmänna indragningsstaten uppbära en årlig pension av 1,092 kronor.

3:o.

I en till chefen för östra arméfördelningen ingiven och av denne med tillstyrkan till arméförvaltningens intendentsdepartement insänd skrivelse av den 15 november 1930 har *chefen för Svea ingenjörkår* gjort framställning om beredande av pension åt föreståndaren för kårens skrädderiverkstad Emil Fredrik Friström.

Ansö.
pension åt
skrädderi-
föreståndaren
E. F. Fri-
ström.

Av handlingarna i ärendet inhämtas, att Friström, som är född den 14 augusti 1865, under tiden den 13 maj 1884—13 maj 1888 var anställd såsom gardist vid Svea livgarde; att han under tiden augusti 1891—mars 1906 innehade anställning såsom skrädderiarbetare vid nyssnämnda regemente; att han under tiden april 1906—september 1907 var anställd såsom skrädderiföreståndare vid Svea trängkårs intendenturverkstäder; att han alltsedan den 1 oktober 1907 varit anställd såsom föreståndare vid Svea ingenjörkårs skrädderiverkstad, från vilken anställning han emellertid numera begärt entledigande; att han under de senaste tio åren vid kåren uppburit en avlöning, som i medeltal uppgått till omkring 1,275 kronor för år; att han utfört sitt arbete vid kåren på ett förtjänstfullt sätt och städse ådagalagt ett gott uppförande; att hans arbetsförmåga numera på grund av sjukdom är väsentligt nedsatt; samt att 1930 års vederbörande taxeringsnämnd uppskattat hans inkomst av arbete till ett belopp av 3,130 kronor.

Kårchefen har i sin förevarande skrivelse bland annat anfört, att anledningen till att Friströms inkomst vid kåren under senare år varit relativt begränsad varit den, att han, sedan nytillverkning av uniformspersedlar upphört vid kåren, icke kunnat beredas full sysselsättning. Vid sidan av sin statliga tjänst hade Friström i vid kåren belägen skrädderiverkstad utfört nytillverkning och reparationer av uniformspersedlar, huvudsakligen åt kårens officerare och underofficerare samt åt till kåren förlagda officers- och reservofficersaspiranter.

Med överlämnande av handlingarna i ärendet har *arméförvaltningens intendentsdepartement* i skrivelse till Kungl. Maj:t den 25 november 1930 anfört, att departementet i betraktande av Friströms mångåriga och väl vitsordade arbete i statens tjänst funne det vara med rättvisa och billighet överensstämmande, att han efter erhållet avsked från sin anställning vid Svea ingenjörkår komme i åtnjutande av något understöd från statens sida för sin återstående levnad. Beträffande storleken av nämnda understöd synetes vid detsammans beräkning böra tagas i beaktande, att Friström, vars inkomst från kåren varit jämförelsevis låg, jämsides med sin verksamhet vid kåren bedrivit privat skrädderiverksamhet och sålunda icke uteslutande arbetat för kronans räkning. Till följd härav ansåge departementet,

att han i pension icke borde erhålla högre belopp, än vad som ungefär motsvarade två tredjedelar av den avlöning, han under senare åren uppburit vid kåren, och syntes i anslutning härtill grundbeloppet för pensionen böra bestämmas till allenast 400 kronor för år. Till nämnda belopp borde läggas det pensionstillägg å 180 kronor för år, som omförmäldes i kungörelsen den 15 juni 1922 (nr 360) angående pensionstillägg åt vissa f. d. befattningshavare i statens tjänst m. fl. pensionärer. De förhöjningar, som med tillämpning av föreskrifterna i kungörelsen den 18 juni 1925 (nr 280) med bestämmelser om ny pension för vissa pensionerade f. d. befattningshavare i statens tjänst m. fl. pensionärer belöpte å ifrågavarande pension och pensionstillägg, utgjorde: förhöjning I 121 kronor och förhöjning II 100 kronor eller tillhoppa 221 kronor. Pensionen skulle alltså komma att uppgå till $(400 + 180 + 221 =)$ 801 kronor, vilket belopp, för att bli jämnt delbart med tolv, borde avjämnas nedåt till 792 kronor i enlighet med föreskrift i § 5 av sistnämnda kungörelse.

På grund av vad sålunda anförts har intendentsdepartementet hemställt, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva, att Friström finge från och med månaden näst efter den, varunder han entledigades från sin anställning vid kåren, under sin återstående livstid å allmänna indragningsstaten uppbära en årlig pension av 792 kronor.

Statskontoret, som den 17 december 1930 avgivit infordrat utlåtande i ärendet, har därvid anført, att, ehuru Friströms arbete för statens räkning under de senare åren syntes hava haft karaktär av bisyssla vid sidan av annan mera inkomstbringande sysselsättning, det dock med hänsyn till Friströms långa och väl vitsordade anställningstid i statstjänst och omständigheterna i övrigt i detta fall förefölle statskontoret, som om skäl skulle föreligga till utverkande åt honom av någon statspension. Statskontoret ville erinra, att en verkstadsföreståndare med lika lång tjänstetid plägade erhålla avsevärt större pension än arméförvaltningens intendentsdepartement föreslagit för Friström, och ansåge med hänsyn till föreliggande omständigheter vad departementet föreslagit kunna tillstyrkas. Statskontoret anslöte sig alltså till intendentsdepartementets hemställan.

*Departements-
chefen.*

På de av ämbetsverken anförda skäl anser även jag, att Friström bör komma i åtnjutande av någon pension av statsmedel, då han lämnar sin ifrågavarande anställning. Till arméförvaltningens intendentsdepartements av statskontoret biträdda förslag i fråga om storleken av pensionsbeloppet har jag ansett mig kunna lämna min anslutning.

Jag hemställer alltså, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att föreståndaren för Svea ingenjörkårs skrädderi-
verkstad Emil Fredrik Friström må från och med må-

naden näst efter den, varunder han lämnar sin anställning vid kåren, under sin återstående livstid å allmänna indragningsstaten uppbära en årlig pension av 792 kronor.

4:o.

I en till chefen för östra arméfördelningen ingiven och av denne med tillstyrkan till arméförvaltningens fortifikationsdepartement insänd skrivelse av den 16 juli 1930 har *sekundchefen för Livregementets grenadjärer* gjort framställning om beredande av pension åt förre förmannen vid regementets skomakeri- och sadelmakeriverkstad, tillsyningsmannen Per Erik Eriksson.

Ang.
pension åt
tillsynings-
mannen P. E.
Eriksson.

Av handlingarna i ärendet inhämtas, att Eriksson, som är född den 26 november 1854, innehade anställning vid förenämnda regemente under åren 1895—1912, varav såsom förman vid regementets skomakeri- och sadelmakeriverkstad under åren 1899—1912; att han år 1913 antogs såsom tillsyningsman dels över Sannaheds övningsfält och dels över arméförvaltningens sjukvårdsstyrelsens förråd å Sannahed; att han år 1914 blev tillsyningsman dels över landstormsförrådet å Sannahed och dels, jämlikt Kungl. Maj:ts beslut den 31 december 1913, över förutvarande Svea trängkårs fordonsförråd; att han under tiden efter regementschefens förevarande framställning lämnat samtliga tillsyningsmannabefattningar utom befattningen såsom tillsyningsman över Sannaheds övningsfält; att hans avlöningsförmåner, oavsett dyrtidstillägg, under åren 1925—1929 uppgått till för år tillhoppa 900 kronor; att allenast å arvodet såsom tillsyningsman å Sannahed, 300 kronor, utgått dyrtidstillägg (enligt för befattningshavare vid nyreglerade verk gällande grunder); att han icke under den tid, han varit tillsyningsman, sysslat med privat skomakeri- eller sadelmakeriarbete; att han under sin tjänstgöring städse på ett plikttroget och samvetsgrant sätt skött sina åligganden; samt att han enligt ett den 28 juli 1930 utfärdat läkarintyg lider av ålderdomssvaghet, i anledning varav hans arbetsförmåga är nedsatt till $\frac{1}{3}$ eller mindre av den för fullt arbetsför person normala arbetsförmågan.

Med överlämnande av handlingarna i ärendet hava *arméförvaltningens intendents- och civila departement* samt *sjukvårdsstyrelse* i skrivelse den 30 september 1930 anført, att det med hänsyn till Erikssons höga ålder samt långa och väl vitsordade verksamhet i statens tjänst måste anses vara med rättvisa och billighet överensstämmande, att Eriksson vid avgång från befattningen såsom tillsyningsman vid Sannaheds övningsfält erhöles något årligt understöd av statsmedel för sin återstående levnad. Vad anginge beloppet av ett dylikt understöd hänvisade departementen och

styrelsen till riksdagens beslut i fråga om pension åt förre vaktmästaren (tillsyningsmannen) vid volontärskoleetablissemnet i Ronneby Sven Johan Carlsson (R. skr. 352:1928, punkt 30). Carlsson hade tillerkänts en årlig pension av 600 kronor för år, vilket belopp jämte dyrtidstillägg därå beräknats motsvara ungefär vad han årligen uppburit i kontanta avlöningsförmåner (inklusive dyrtidstillägg). Carlssons kontanta avlöningsförmåner, fränsett dyrtidstillägg, hade uppgått till 660 kronor för år. Med inräknande av dyrtidstillägg enligt då gällande grundtal hade Carlssons kontanta avlöningsförmåner uppgått till 768 kronor för år. Enär i nu förevarande fall vederbörandes kontanta avlöningsförmåner, oavsett dyrtidstillägg, uppgått till 900 kronor för år och med inräknande av dyrtidstillägg enligt senast gällande grundtal till 936 kronor för år, skulle det kunna synas, som borde pensionsbeloppet för Eriksson sättas något högre än det för Carlsson bestämda. Emellertid hade Eriksson, enligt vad civila departementet inhämtat, icke åtnjutit förmånen av fri bostad, bränsle och lyse, vilket däremot varit förhållandet med Carlsson. Uppskattades värdet av en dylik förmån till omkring 300 kronor för år, vilket syntes skäligt, komme Erikssons kontanta avlöningsförmåner att med omkring 130 kronor understiga sammanlagda beloppet av de avlönings- och naturaförmåner, vilka tillkommit Carlsson. I anledning härav syntes det departementen och styrelsen, att beloppet av Eriksson tillkommande pension borde sättas något lägre än 600 kronor, och ville departementen och styrelsen i sådant avseende föreslå ett pensionsbelopp av 540 kronor för år eller 45 kronor i månaden.

På grund av vad sålunda anförts hava departementen och sjukvårdsstyrelsen hemställt, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva, att Eriksson finge från och med månaden näst efter den, varunder han avgår från befattningen såsom tillsyningsman över Sannaheds övningsfält, under sin återstående livstid å allmänna indragningsstaten uppbära en årlig pension av 540 kronor.

Statskontoret, som avgivit utlåtande i ärendet den 30 oktober 1930, har därvid yttrat, att, ehuru de sysslor, som Eriksson innehaft såsom tillsyningsman över Sannaheds övningsfält samt landstormsförrådet, sjukvårdsstyrelsens förråd och trängens fordonsförråd därstädes, icke var för sig kunde anses böra föranleda till beredande av pension av statsmedel, samt det kunde ifrågasättas, huruvida den omständigheten, att dessa sysslor i detta fall förenats på en hand och sålunda kunde anses innefatta innehavarens huvudsakliga sysselsättning, kunde utgöra fullt tillräckligt skäl att söka åt honom utverka sådan förmån, statskontoret, med hänsyn till Erikssons föregående, ganska långvariga anställning vid livregementets grenadjärers skomakeri- och sadelmakeriverkstad, likväl icke ville avstyrka, att åtgärd vidtoges för utverkande åt Eriksson av pension å 540 kronor på sätt arméförvaltningens intendents- och civila departement samt sjukvårdsstyrelse hemställt.

I likhet med ämbetsverken anser jag skäligt, att pension av statsmedel beredes Eriksson på grund av hans långvariga och väl vitsordade arbete i statens tjänst. Det föreslagna pensionsbeloppet finner jag lämpligt avvägt.

Departements-
chefen.

Jag hemställer alltså, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att tillsyningsmannen över Sannaheds övningsfält Per Erik Eriksson må från och med månaden näst efter den, varunder han lämnar sin anställning, under sin återstående livstid å allmänna indragningsstaten uppbära en årlig pension av 540 kronor.

5:o.

I skrivelse till Kungl. Maj:t den 26 april 1930 har *chefen för remonteringsväsendet* gjort framställning om beredande av pension åt hästskötaren vid Herrevadsklosters remontdepå Nils Johan Bengtsson.

Ang.
pension åt
hästskötaren
N. J. Bengtsson.

Av handlingarna i ärendet inhämtas, att Bengtsson, vilken är född den 28 juni 1866, varit anställd såsom hästskötare vid remontdepån alltsedan den 1 september 1902; att det är avsett, att han den 28 juni 1931 skall avgå från sin befattning; att enligt företett läkarintyg hans arbetsförmåga är på grund av ålderdomssvaghet i hög grad nedsatt; samt att han städse fullgjort sina tjänsteåligganden på ett ordentligt och samvetsgrant sätt.

Arméförvaltningens intendents- och civila departement, som den 13 maj 1930 avgivit infortrat utlåtande i ärendet, hava därvid anfört, att departementen, med hänsyn till Bengtssons långa och väl vitsordade verksamhet i statens tjänst samt i betraktande av hans höga levnadsålder och hans till följd av sjukdom nedsatta arbetsförmåga, ansåge det vara med rättvisa och billighet överensstämmande, att åt honom vid avgång ur tjänst bereddes något årligt understöd av statsmedel för hans återstående levnad. Vad anginge storleken av ett dylikt understöd, ville departementen erinra därom, att arbetare vid försvarsväsendet, vilken icke intagit förmans ställning och kunnat räkna 30 tjänstår, av riksdagen plägat beviljas pension å 600 kronor (oreglerad pension). Hade tjänstetiden över eller understigit nämnda antal år, hade pensionsbeloppet ökats med 20 kronor för varje fullt tjänstår därutöver eller minskats med 20 kronor för varje understigande år. Enär Bengtsson vid sin avgång ur tjänst år 1931 komme att kunna åberopa en tjänstetid i statens tjänst av omkring 29 år, syntes följaktligen hans pension enligt nämnda beräkningsgrunder böra bestämmas till 580 kronor (oreglerad pension). Omräknad till s. k. ny pension motsvarades ifrågavarande äldre pension av en ny pension

å 900 kronor. Den Bengtsson tillkommande pensionen syntes böra utgå från och med månaden näst efter den, under vilken han entledigades från sin anställning vid remontdepån.

På grund av vad sålunda anförts hava departementen hemställt, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva, att Bengtsson finge från och med månaden näst efter den, under vilken han entledigades från sin ifrågavarande anställning, under sin återstående livstid å allmänna indragningsstaten uppbära en årlig pension av 900 kronor.

Statskontoret, som den 17 juni 1930 avgivit utlåtande i ärendet, har därvid yttrat, att enligt statskontorets mening goda skäl föreläge att genom framställning till riksdagen bereda någon pension åt Bengtsson, när han efter långvarigt arbete vid remontdepån måste vid framskriden ålder och nedsatt arbetsförmåga lämna sin anställning därstädes. Pensionsbeloppet hade av arméförvaltningens intendents- och civila departement föreslagits till 900 kronor. Emellertid måste enligt statskontorets mening hänsyn tagas till vad som i pension författningsenligt tillkomme stallbetjänt vid Flyinge hingstdepå och stuteri eller vid Strömsholms hingstdepå. Enligt kungörelsen den 8 april 1925 (nr 87) med grunder för pensionering av vissa icke-ordinarie befattningshavare vid Flyinge hingstdepå och stuteri samt Strömsholms hingstdepå skulle en stallbetjänt, som hade samma levnadsålder och tjänstetid vid avgången som Bengtsson, erhålla en pension å 690 kronor (600 + 90) utan rätt till annan tilläggsförmån än dyrtidstillägg. Visserligen hade statskontoret såsom sin mening framhållit, att de i nämnda kungörelse fastställda pensioneringsgrunderna ledde till alltför låga pensionsbelopp, och föreslagit ändring, men så länge berörda grunder vore gällande för stallbetjänt vid hingstdepåerna, borde näppeligen högre pensionsbelopp utverkas för hästskötare vid remontdepå. Statskontoret tillstyrkte alltså vad förenämnda departement förordat med den ändring, att pensionsbeloppet föresloges till allenast 690 kronor.

*Departements-
chefen.*

Även jag finner mig böra tillstyrka, att Bengtsson beredes pension av statsmedel. I fråga om pensionsbeloppets storlek ansluter jag mig till statskontorets förslag. För att bliva jämnt delbart med 12 synes beloppet emellertid böra jämkas till 696 kronor.

Jag får alltså hemställa, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att hästskötaren vid Herrevadsklosters remontdepå Nils Johan Bengtsson må från och med månaden näst efter den, varunder han lämnar sin anställning vid remontdepån, under sin återstående livstid å allmänna indragningsstaten uppbära en årlig pension av 696 kronor.

6:o.

I en till Kungl. Maj:t ställd, till chefen för östra brigaden ingiven och av denne med tillstyrkan till arméförvaltningens intendentsdepartement överlämnad skrivelse av den 11 juni 1930 har *chefen för Jönköpings—Kalmar regemente* gjort framställning om beredande av pension åt förra arbetskan vid regementets bageri Signe Nancy Adèle Bonell.

Ang.
pension åt
förra
bageriarbeter-
skan Signe
Nancy Adèle
Bonell.

Av handlingarna i ärendet inhämtas, att Nancy Bonell, som är född den 5 juni 1884 och ogift, från juli månad 1916 till april månad 1930 varit anställd vid Jönköping—Kalmar (tidigare Kalmar) regementes bageri; att hon enligt intyg av vederbörande regementsläkare under sitt arbete i bageriet under de senaste tio åren kommit att ådraga sig högst elakartade blodåderbräck å båda benen, förbundna med kroniskt bensår samt upprepade blodproppsbildningar och starka vattensvullnader; att hon under tiden den 20 november 1929—5 april 1930 varit intagen å regementets sjukhus; att hon efter utskrivningen från sjukhuset är att betrakta såsom höggradig invalid för all framtid samt sålunda icke kunnat återtagas i arbete; att hennes löneförmåner under tiden intill utgången av år 1925 utgjort 150 kronor för månad samt därefter 160 kronor för månad; samt att regementschefen hos riks försäkringsanstalten hemställt om beredande av ersättning från anstalten åt Nancy Bonell men att anstalten, enär Nancy Bonells sjukdom icke syntes hava förorsakats av något henne övergånet olycksfall i arbete och icke heller vore att anse såsom sådan yrkessjukdom, som omförmäles i lagen den 14 juni 1929 om försäkring för vissa yrkessjukdomar, funnit någon ersättning enligt olycksfallsförsäkringslagen eller sistnämnda lag icke kunna tillerkännas henne.

Av införskaffad utredning från vederbörande pastorsämbete framgår vidare, att Nancy Bonell häftar i skuld till belopp, överstigande värdet å hennes tillgångar, samt att hon är urståndsatt att utföra något förvärvsarbete, varför hon för sitt uppehälle är beroende av andras hjälp.

Med överlämnande av handlingarna i ärendet hava *arméförvaltningens intendents- och civila departement* i skrivelse den 26 augusti 1930 anført, att departementen, med hänsyn till att ifrågavarande arbetskan vore endast 46 år gammal samt utfört arbete för kronans räkning under en tid av allenast omkring tretton och ett halvt år, funne sig icke kunna tillstyrka, att årlig pension av statsmedel bereddnes henne. På grund av hennes väl vitsordade tjänstgöring vid regementet samt hennes svaga hälsotillstånd ansåge departementen emellertid det vara med billigheten överensstämmande, att hon erhöles ett understöd för en gång av statsmedel. Beträffande storleken av dylikt understöd syntes det departementen, soim om ett belopp av 500 kronor kunde anses skäligt. Departementen hemställde förty, att

Kungl. Maj:t måtte tilldela Nancy Bonell en gratifikation för en gång & sagda belopp. De av bifall till denna hemställda föranledda kostnaderna syntes böra bestridas från lantförsvarets anslag till extra utgifter.

Statskontoret, som den 13 september 1930 avgivit utlåtande i ärendet, har därvid anfört följande:

Av regementsläkarens intyg syntes framgå, att Nancy Bonell under sitt arbete i regementsbageriet ådragit sig den sjukdom, som föranlett, att hon icke längre kunnat användas vid bageriet, och att hon numera vore att betrakta som höggradig invalid. Under sådana förhållanden och ehuru, såsom i arméförvaltningens utlåtande framhållits, varken hennes levnads-ålder eller tjänstetidens längd i och för sig skulle föranleda till beredande av pension av statsmedel, funne statskontoret sig under åberopande av tidigare beslut i liknande fall — exempelvis 1928 års riksdags beslut om pension åt sömmerskan vid Västerbottens regementes intendenturverkstäder Hildur Sjögren (prop. nr 193 och R. skr. nr 352, punkt 37) — böra tillstyrka; att en pension till samma belopp, 564 kronor, som beviljades Hildur Sjögren, genom framställning till riksdagen utverkades åt Nancy Bonell, att utgå från och med den 1 maj 1930 under hennes återstående livstid samt bestridas från allmänna indragningsstaten.

*Departements-
chefen.*

Enär Nancy Bonell på sätt utredningen i ärendet utvisar på grund av sjukdom är för framtiden oförmögen att med arbete försörja sig och arten av hennes sysselsättning vid regementsbageriet synes väsentligen hava bidragit till hennes sjukdom, har jag icke trots den jämförelsevis korta tiden för hennes ifrågavarande anställning ansett mig böra motsätta mig, att henne beredes någon pension av statsmedel. Pensionen synes skäligen böra utgå med samma belopp som i det av statskontoret angivna precedensfallet eller således med 564 kronor för år. Beträffande beräkningen av detta belopp tillåter jag mig hänvisa till den i det sålunda åberopade ärendet avlåtna propositionen (1928:193).

Jag får alltså hemställa, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att förra arbetskan vid Jönköpings—Kalmar regementes bageri Signe Nancy Adèle Bonell må, räknat från och med den 1 maj 1930, under sin återstående livstid å allmänna indragningsstaten uppbära en årlig pension av 564 kronor.

Kommunikationsdepartementet.

7:o.

I skrivelse till Kungl. Maj:t den 17 december 1930 har *järnvägsstyrelsen* hemställt om beredande av pension åt förre maskinisten vid statens järnvägsbyggnader Carl Gustaf Gustafsson.

Ang.
pension åt
förre maski-
nisten C. G.
Gustafsson.

Järnvägsstyrelsen har i ärendet anfört följande:

Gustafsson, som vore född den 19 januari 1859, hade varit anställd vid statens järnvägsbyggnader sedan den 7 maj 1910 och där tjänstgjort som maskinist å grävmaskin. Han hade avgått från sin anställning den 1 december 1930, enär han på grund av sin höga ålder, åderförkalkning och hjärtfel fått sin arbetsförmåga avsevärt nedsatt. Gustafsson ägde ej uppbära pension från den år 1918 inrättade pensionskassan för extra ordinarie personal, verkstads- och förrådsarbetare vid statens järnvägar samt fast anställd personal vid statens järnvägsbyggnader, då han icke varit anställd såsom tjänsteman vid statens järnvägsbyggnader. Orsaken härtill vore, att, när befattningen såsom fast anställd maskinist år 1916 inrättades vid statens järnvägsbyggnader, Gustafsson ansetts för gammal — han hade då uppnått 57 år — att erhålla sådan fast anställning.

Då Gustafsson under sin något över 20-åriga anställningstid vid statens järnvägsbyggnader utfört sitt arbete på ett mycket förtjänstfullt sätt, syntes det styrelsen att, då han numera, nära 72-årig, lämnat sin tjänst, en pension borde beredas honom.

Beträffande storleken av pensionen funne styrelsen det rimligt att, då Gustafsson under sin tjänstetid icke erlagt några pensionsavgifter, pensionen bestämdes till det belopp, som enligt förenämnda pensionskassas reglemente motsvarade den del av pension för fast anställd maskinist, som benämndes statspension. Om Gustafsson varit fast anställd maskinist vid statens järnvägsbyggnader, hade pensionsunderlaget för honom tillkommande pension uppgått till 2,160 kronor, därav 1,440 kronor i statspension. Av pensionsunderlaget för statspension skulle Gustafsson, som varit i tjänst i 20 år, uppbära 50 procent eller 720 kronor. Enligt kungörelserna den 15 juni 1922 (nr 360) och den 18 juni 1925 (nr 280) tillkomme å detta pensionsbelopp pensionstillägg och pensionsförhöjning å respektive 180 och 167 kronor, varigenom pensionen med vederbörlig avrundning skulle komma att uppgå till 1,056 kronor.

Med stöd av det sålunda anförda har järnvägsstyrelsen hemställt, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen tilldela Gustafsson en årlig pension av 1,056 kronor.

Statskontoret, som den 7 januari 1931 avgivit utlåtande i ärendet, har därvid anfört, att statskontoret ansåge goda skäl föreligga för att åt Gustafsson, som efter 20 års arbete vid statens järnvägsbyggnader numera på grund av framskriden ålder och nedsatta krafter nödgats lämna sin anställning utan att vara berättigad att komma i åtnjutande av någon pen-

sion, genom framställning till riksdagen utverka sådan förmån, att utgå från allmänna indragningsstaten. Vid sådant förhållande och då statskontoret, som inhämtat, att Gustafssons avlöning såsom maskinist å gräv-maskin utgjort i medeltal under de senare åren omkring 3,400 kronor, visserligen funne det föreslagna beloppet, 1,056 kronor, ganska högt i betraktande av Gustafssons jämförelsevis korta tjänstetid men dock ej ville göra någon erinran i detta hänseende, anslöte sig statskontoret till den av järnvägsstyrelsen gjorda hemställan.

*Departements-
chefen.*

Även jag anser skäligt, att Gustafsson kommer i åtnjutande av pension av statsmedel, då han lämnar sin anställning vid statens järnvägsbyggnader. Det av järnvägsstyrelsen föreslagna pensionsbeloppet synes mig emellertid något högt med hänsyn därtill, att Gustafsson i lönehänseende icke varit fullt jämställd med fast anställd maskinist, och i jämförelse med vad riksdagen plägat bevilja likställda anställningshavare vid försvarsväsendet. För min del vill jag förorda, att pensionen bestämmes till 996 kronor. Pensionen torde böra utgå från allmänna indragningsstaten från och med dagen näst efter den, då avgång från anställningen ägt rum.

Jag hemställer alltså, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att förre maskinisten vid statens järnvägsbyggnader Carl Gustaf Gustafsson må från och med dagen näst efter den, då han lämnat sin anställning vid statens järnvägsbyggnader, under sin återstående livstid å allmänna indragningsstaten uppbära en årlig pension av 996 kronor.

Finansdepartementet.

8:o.

*Ang. pension
åt verkmästare-
ren vid mynt-
och justerings-
verket N.
Hemborg.*

Uti skrivelse till Kungl. Maj:t den 22 december 1930 har mynt- och justeringsverket hemställt om beredande av pension åt verkmästaren vid verket Nils Hemborg.

Av handlingarna i ärendet inhämtas, att Hemborg, som är född den 14 juli 1851, antogs i mynt- och justeringsverkets tjänst den 26 januari 1876, där han tjänstgjorde som myntarbetare till den 19 maj 1879; att han, som ånyo anställdes vid verket den 7 december 1889, tjänstgjort såsom förman från hösten 1907 till den 22 september 1925, då han befordrades till verkmästare; att han sålunda kunde räkna en tjänstetid i statens tjänst av något mer än 44 år; att han under sin tjänstgöring vid ver-

ket städse med största nit och plikttröhet samt med framstående skicklighet fullgjort sina åligganden; att han nu på grund av sin höga ålder uttalat önskan att få avgå från sin befattning; samt att hans avlöningsförmåner under de senaste åren utgjort kontant lön å 4,200 kronor samt fri bostad och bränsle, vartill komme stadgat dyrtidstillägg.

Mynt- och justeringsverket har anfört, att efter vedertagen beräkningsgrund för pensionsbelopp till omkring $\frac{2}{3}$ av kontanta lönen en eventuell pension för Hemborg lämpligen borde fastställas till 2,800 kronor om året. Ämbetsverket har för den skull hemställt, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva, att Hemborg finge från och med månaden näst efter den, under vilken han erhöle avsked från sin befattning vid verket, under sin återstående livstid komma i åtnjutande av en årlig pension å sagda belopp, att utgå från det under sjunde huvudtiteln uppförda förslagsanslaget till mynt- och justeringsverket.

Statskontoret, som den 10 januari 1931 avgivit utlåtande i ärendet, har däri anfört, att goda skäl syntes föreligga för beredande av pension åt Hemborg. Statskontoret hade icke annat att erinra mot förslaget än för så vitt anginge pensionsbeloppet. Då man, såsom i framställningen gjorts, beräknade pensionsbeloppet i förhållande till avlöningen, plögade något avdrag, omkring 15 procent, äga rum av anledning att vederbörande icke med avgifter bidragit till bekostande av sin pensionering. Vidare finge framhållas, att verkmästare vid flottans varv, vilka såsom månadslönare vore berättigade till viss pension från flottans pensionskassa, plögade -- såsom exempelvis framginge av 1930 års riksdags beslut i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 44, punkt 1, rörande verkmästarna C. A. Nilsson, S. E. Ramström och C. O. P. Pettersson -- erhålla tilläggspension till sådant belopp, att sammanlagda pensionsförmånerna utgjorde 2,544 kronor. Högre pension än som motsvarade sistnämnda belopp syntes knappast i nu förevarande fall böra ifrågakomma.

På grund av Hemborgs långvariga, väl vitsordade tjänstgöring i statens tjänst torde billigheten kräva, att, då han vid uppnådd ålder av 79 år och efter 44 års statstjänst önskar avgå från sin befattning, pension beredes honom av statsmedel. Vad pensionens storlek beträffar, torde densamma i överensstämmelse med vad statskontoret föreslagit böra bestämmas till 2,544 kronor. Pensionen lärer böra anvisas å allmänna indragningsstaten.

På grund av vad jag salunda anfört hemställer jag, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att verkmästaren vid mynt- och justeringsverket
Nils Hemborg må från och med månaden näst efter

den, under vilken han erhåller entledigande från sin befattning, under sin återstående livstid å allmänna indragningsstaten uppbära en årlig pension av 2,544 kronor.

Ecklesiastikdepartementet.

9:o.

Ang.
pension åt
maskinisten
F. L. Lind-
qvist.

I en av skolöverstyrelsen med eget utlåtande den 13 december 1930 överlämnad skrift har *rektorn vid högre realläroverket i Göteborg* anhållit om utverkande av pension åt maskinisten vid läroverket Frans Linus Lindqvist.

Av handlingarna i ärendet framgår, att Lindqvist, som är född den 1 augusti 1858, tjänstgjort såsom maskinist vid högre realläroverket i Göteborg alltsedan augusti månad 1900 eller således i mer än 30 år; att han därunder visat sig synnerligen kunnig i sitt yrke och på ett fullt tillfredsställande sätt skött sin tjänst; samt att hans avlöningsförmåner vid läroverket utgjort *dels* kontant lön, uppgående till 1,700 kronor om året under åren 1922—1927 och 1,800 kronor om året från och med år 1928 med i båda fallen därå utgående dyrtidstillägg efter samma grunder som för statens tjänstemän, *dels* ock fri bostad, lyse och värme, vilka förmåner av vederbörande taxeringsnämnd värderats till 500 kronor för år.

Skolöverstyrelsen har i sitt utlåtande anfört, bland annat, att, enligt ett av läroverksöverstyrelsen den 12 september 1911 avgivet förslag till läroverksvaktmästares pensionering, vilket legat till grund för åtskilliga av riksdagen beviljade pensioner åt sådana befattningshavare, Lindqvists befattning vid högre realläroverket i Göteborg vore att hänföra till den pensionsklass, som överstyrelsen föreslagit för förste vaktmästare vid högre allmänt läroverk. Till vaktmästare av nämnda pensionsklass hade pension senast beviljats av 1930 års riksdag, då sådan tillerkänts, bland andra, vaktmästarna vid östra realskolan i Göteborg A. K. Engberg och vid högre allmänna läroverket å Kungsholmen i Stockholm H. W. Th. Lundin. Full pension, beräknad för en tjänstetid av 30 år, hade i dylika fall under senare år av riksdagen beviljats med 1,584 kronor, d. v. s. det belopp, vartill äldre pension å 1,100 kronor uppginge vid omräkning till nyreglerad pension enligt de grunder, som funnes angivna i kungörelserna den 15 juni 1922 (nr 360) angående pensionstillägg åt vissa f. d. befattningshavare i statens tjänst m. fl. pensionärer och den 18 juni 1925 (nr 280) med bestämmelser om ny pension för vissa pensionerade f. d. be-

fattningshavare i statens tjänst m. fl. pensionärer. Med anledning härav syntes jämväl Lindqvist böra beviljas en pension av 1,584 kronor om året.

På grund av vad sålunda anförts har skolöverstyrelsen hemställt, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva, att Lindqvist finge från och med månaden näst efter den, under vilken han avginge från sin befattning, under återstående livstiden från allmänna indragningsstaten uppbära en årlig pension av 1,584 kronor.

Statskontoret har i utlåtande den 23 december 1930 tillstyrkt framställningen.

Då det synes mig skäligt, att Lindqvist kommer i åtnjutande av pension enligt de i skolöverstyrelsens förenämnda utlåtande angivna, i tidigare liknande fall tillämpade grunder, tillstyrker jag den gjorda framställningen och hemställer alltså, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

Departements-
chefen.

att maskinisten vid högre realläroverket i Göteborg Frans Linus Lindqvist må från och med månaden näst efter den, varunder han avgår från sin befattning, under sin återstående livstid å allmänna indragningsstaten uppbära en årlig pension av 1,584 kronor.

10:o.

I en till vetenskapsakademien ingiven, den 20 november 1930 dagtecknad skrivelse har föreståndaren för naturhistoriska riksmuseets etnografiska avdelning gjort framställning, i syfte att pension måtte utverkas åt städerskan vid avdelningen Nanny Maria Andersson, född Welander.

Ang. pension
åt städerskan
Nanny Maria
Andersson.

Av handlingarna i ärendet inhämtas, att Maria Andersson, som är född den 6 september 1863 och blev änka den 29 maj 1906, sedan hösten 1905 varit anställd såsom ensam städerska vid etnografiska avdelningen; att hon till sommaren 1909 dagligen omkring 3 timmar städade i den asiatiska avdelningen i Stockholms högskolas lokaler vid Kungsgatan samt därstädes även skötte eldning, utförde storrengöringar och tjänstgjorde såsom vakt vid visningarna för allmänheten; att hon sedan nämnda sommar haft 3—4 timmars daglig städning i avdelningens lokaler i huset Vallingatan 1 och dessutom därstädes ensam utfört storrengöring varje vår och höst, ett arbete, som årligen tagit cirka två månader i anspråk; att hon vidare sedan sommaren 1909 i genomsnitt 3 dagar månatligen skurat visningslokalerna samt tjänstgjort såsom vakt vid visning, under de sista åren 2 dagar och tidigare 4 dagar i veckan (i båda fallen 2 timmar för dag); att hon härutöver vid behov även biträtt vid utförande av andra arbeten; att hennes av-

löningsförmåner utgjort efter löneregleringen för riksmuseet år 1926 68 kronor för månad och dessförinnan 50 kronor för månad jämte dyrtids-tillägg; att hon alltid utfört sina göromål synnerligen samvetsgrant och ordentligt; att hon icke haft annat förvärvsarbete än anställningen vid etnografiska avdelningen; att hon enligt läkarintyg lider av kronisk njärtsjukdom ävensom reumatism i muskler och leder och för framtiden är oförmögen till arbete; samt att hon fullständigt är i avsaknad av egna medel och icke åtnjuter någon pension.

Med överlämnande av handlingarna i ärendet har *vetenskapsakademien* i skrivelse till Kungl. Maj:t den 26 november 1930 hemställt, att Maria Andersson måtte på grund av långvarig och plikttrogen tjänstgöring ävensom med hänsyn till ömmande omständigheter tilldelas pension.

Statskontoret, som den 8 december 1930 avgivit utlåtande i ärendet, har därvid anfört, att uppdraget att ombesörja städning av lokaler, som upplåtits åt statens ämbetsverk eller institutioner, i allmänhet icke ansetts vara att hänföra till sådan anställning i statstjänst, att därmed borde följa rätt till pension eller därmed jämförligt understöd, när vederbörande icke längre kunde bibehållas vid sin syssla. Med hänsyn härtill kunde givetvis någon tvekan hysas i fråga om beredande av pension i nu förevarande fall. Då emellertid Maria Andersson syntes hava dragit sig fram på den jämförelsevis obetydliga inkomsten av städningsarbetet vid naturhistoriska riksmuseets etnografiska avdelning samt nu i sammanhang med denna avdelnings ombyte av lokaler icke längre kunde behålla sin syssla, som hon med goda vitsord skött under 25 år, utan nödgades lämna det arbete, som givit henne levebröd, ville statskontoret icke motsätta sig, att något litet understöd utverkades åt henne; och föreställde sig statskontoret, att beloppet lämpligen kunde bestämmas till 384 kronor — motsvarande vad som plägade beviljas en arbetaränka i nödläge — att från allmänna indragningsstaten utgå från och med månaden näst efter den, då hon lämnat sin syssla.

*Departements-
chefen.*

Med hänsyn till vad som blivit upplyst rörande långvarigheten av Maria Anderssons anställning och omfattningen av hennes arbetsuppgifter samt med avseende å de ömmande omständigheter, som i detta fall föreligga, anser jag i likhet med myndigheterna skäligt, att någon mindre pension beredes henne av statsmedel. Mot det av statskontoret härutinnan föreslagna beloppet har jag intet att erinra.

På grund av vad sålunda anförts får jag hemställa, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att städerskan vid naturhistoriska riksmuseets etnografiska avdelning Nanny Maria Andersson, född

Welander, må från och med månaden näst efter den, varunder hon lämnar sin anställning, under sin återstående livstid å allmänna indragningsstaten uppbära en årlig pension av 384 kronor.

Jordbruksdepartementet.

11:o.

I skrivelse till Kungl. Maj:t den 1 december 1930 har *styrelsen för skogshögskolan och statens skogsförsöksanstalt* gjort framställning om beredande av pension åt assistenten vid skogsförsöksanstaltens entomologiska avdelning Paul Spessivtseff.

Ang.
pension åt
assistenten vid
statens skogs-
försöksan-
stalts entomo-
logiska avdel-
ning P.
Spessivtseff.

Av handlingarna i ärendet framgår, att Spessivtseff, som är född den 21 augusti 1866, under år 1920, vid vilken tid Spessivtseff var utländsk undersåte, biträde vid statens skogsförsöksanstalt med vissa undersökningar; att han, sedan genom 1920 års riksdags beslut en assistentbefattning inrättats vid anstaltens entomologiska laboratorium och denna ledigförklarats utan att någon sökande anmält sig, den 23 november 1920 erhöi styrelsens förordnande att tills vidare under år 1921 uppehålla befattningen såsom assistent vid laboratoriet; att detta förordnande sedermera förnyades för vart och ett av åren 1922, 1923 och 1924, varefter Spessivtseff, som under år 1923 blev svensk medborgare, den 30 april 1924 efter tjänstens ledigförklarande utsågs till assistent för tiden till och med 1926 års utgång; att Spessivtseff därefter, i likhet med övriga assistenter vid försöksanstalten, förordnats för en tid av tre år i sänder; att det nu gällande förordnandet, vilket meddelats den 28 november 1929, sålunda avser tiden från och med den 1 januari 1930; att han under tiden den 1 januari 1921—30 juni 1926 uppbar ett arvode av 4,400 kronor för år, varjämte från och med år 1922 utgick tillfällig löneförbättring med 900 kronor för år och för tiden den 1 januari—30 juni 1926 ett ålderstillägg efter 400 kronor för år; att efter lönereglering den 1 juli 1926 arvodet utgjort 6,300 kronor för år jämte ålderstillägg; samt att Spessivtseff uttalat önskan att på grund av nedsatta krafter avgå från befattningen den 31 december 1931.

Professorn i skogsentomologi vid skogshögskolan Ivar Trägårdh har i en framställningen bifogad promemoria anført, bland annat, följande:

Då år 1921 den entomologiska avdelningens personal skulle utökas med en assistentbefattning, var det självfallet, att Spessivtseff skulle förordnas att uppehålla densamma. Han hade nämligen bakom sig en 28-årig verksamhet som lärare i skogszoologi vid skogshögskolan i Lesnoj utanför Petrograd, varunder han dokumenterat sig, bland annat, såsom en

framstående barkborrekännare, och stod utan konkurrens bland de svenska entomologerna, av vilka ingen sysslat med skogsentomologi.

För den entomologiska avdelningen var det utomordentligt värdefullt att kunna förvärva en sådan kapacitet som Spessivtseff och hans snart 10-åriga verksamhet vid anstalten hade till fullo inriktat de förhoppningar, professor Trägårdh knutit vid densamma.

Att den svenska skogsentomologien under den period av blott 15 år, varunder den varit fast organiserad, hunnit förvärva sig en internationellt erkänd ställning berodde i icke ringa mån på det arbete, som utförts av Spessivtseff. Genom hans hjälp hade det varit möjligt att på en jämförelsevis kort tid utforska vårt lands barkborrefauna, och hans undersökningar över flera ekonomiskt viktiga arters biologi och utveckling kommo genom deras utomordentligt samvetsgranna planläggning och genomförande och på grund av de betydelsefulla resultat, som vunnits, att för alla tider stå som mönster av skogsentomologisk forskning. Tack vare Spessivtseffs eminenta konstnärliga begåvning torde den entomologiska avdelningens publikationer vara de i illustrationshänseende bästa som existerade.

Styrelsen för skogshögskolan och statens skogsförsöksanstalt har till stöd för sin framställning anfört, bland annat, att det av uttalanden av framstående svenska och utländska vetenskapsmän — vilka uttalanden i avskrift bilagts framställningen — framginge, att Spessivtseff gjort sig känd såsom en forskare av betydande rang samt att hans vetenskapliga arbeten, företrädesvis rörande de svenska barkborrarna men även behandlande andra insektsarter, vore kända såsom de bästa inom den europeiska litteraturen på detta område. Under åberopande av vad professor Trägårdh i sin förenämnda promemoria anfört rörande Spessivtseffs förtjänster om den svenska skogsentomologien och med vitsordande av det samvetsgranna och värdefulla arbete, han under mer än tio år nedlagt vid statens skogsförsöksanstalt, ville styrelsen föreslå, att det pensionsbelopp, som kunde komma att tillerkännas Spessivtseff, icke sattes lägre än 2,400 kronor.

Styrelsen har alltså hemställt, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva, att Spessivtseff finge från och med dagen näst efter den, då han avginge från sin tjänst vid statens skogsförsöksanstalt, under sin återstående livstid å allmänna indragningsstaten uppbära en årlig pension av 2,400 kronor.

Statskontoret, som den 19 december 1930 avgivit utlåtande i ärendet, har därvid yttrat, att den omständigheten, att Spessivtseff under jämförelsevis kort tid varit anställd i svenska statens tjänst, visserligen vore ägnad att ingiva någon tvekan beträffande förslaget att bereda honom pension av statsmedel. Då han till följd av framskriden ålder och ned-satta krafter funne sig böra med utgången av år 1931 lämna sin befattning hos skogsförsöksanstalten, där han alltifrån ingången av år 1921 varit assistent å entomologiska avdelningen och, enligt vad handlingarna ut-

visade, utfört ett synnerligen framstående vetenskapligt arbete, ville statskontoret emellertid icke motsätta sig, att sådan förmån utverkades åt honom.

Beträffande pensionsbeloppet har statskontoret framhållit, att, även om man i detta fall liksom eljest, då det gällde tjänstepension till vetenskapsman i statstjänst, räknade med allenast 25 tjänstår såsom förutsättning för erhållande av hel pension, pensionsbeloppet skulle i detta fall enligt civila pensionslagens regler för beräkning av avkortad pension bliva allenast ($\frac{11}{25} \times \frac{2}{3} \times 6,300 =$) 1,848 kronor. Därvid hade ändock icke något avdrag gjorts med anledning av att avgifter för egen pensionering icke erlagts. Emellertid syntes för beredande av en något högre pension i detta fall föreligga ungefär samma skäl, som föranlett beredande av tilläggs pensioner åt professorerna J. E. Lehmann och C. E. Overton (Kungl. Maj:ts prop. nr 125:1927, punkt 3, och nr 137:1930, punkt 5). Anställningen i utlandet och den därunder förvärvade erfarenheten måste nämligen i detta liksom i de återopade fallen anses hava varit av sådan betydelse för vederbörandes verksamhet i svenska statens tjänst, att hänsyn därtill skäligen borde tagas även vid avpassande av pensionsbeloppet. Statskontoret ansågo sig därför böra lämna det föreslagna beloppet, 2,400 kronor, utan erinran och hemställde om vidtagande av åtgärd i enlighet med det föreliggande förslaget.

På grund av den jämförelsevis korta tid, Spessivtseff innehåft statsanställning i Sverige, har jag i likhet med statskontoret icke kunnat undgå att hysa viss tvekan, huruvida pension av statsmedel bör beredas honom. Med hänsyn till det synnerligen gagneliga, på erfarenhet från tidigare långvarig lärarverksamhet vid utländsk skogshögskola grundade arbete, som Spessivtseff under sin vistelse i Sverige utfört, ävensom till vad i övrigt andragits till stöd för den gjorda framställningen har jag dock ansett mig icke böra motsätta mig utverkande av pension.

Vad storleken av pensionsbeloppet beträffar, finner jag mig kunna tillstyrka, att detsamma bestämmes på sätt styrelsen för skogshögskolan och statens skogsförsöksanstalt ifrågasatt eller till 2,400 kronor för år, vilket belopp, såsom nämnts, statskontoret lämnat utan erinran. Jag ber härvid få framhålla, att i de av statskontoret återopade precedensfallen angående professorerna Lehman och Overton pension trots felande antal tjänstår beviljats med belopp, motsvarande hela pensionsunderlaget. En tillämpning av dessa grunder å nu förevarande fall, vilket dock icke synes mig kunna ifrågakomma, skulle lända till ett för Spessivtseff betydligt förmånligare pensionsbelopp. Pensionen åt Spessivtseff torde böra bestridas från allmänna indragningsstaten.

Jag hemställer alltså, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

Departements-
chefen.

att assistenten vid statens skogsförsöksanstalts entomologiska avdelning Paul Spessivtseff må från och med den dag efter den 31 december 1931, med vilken han lämnar sin anställning, under sin återstående livstid å allmänna indragningsstaten uppbära en årlig pension av 2,400 kronor.

12:o.

*Ang. pension
åt befallnings-
mannen A. E.
P:son Sundén.*

I en till Kungl. Maj:t ställd, den 20 september 1930 dagtecknad skrivelse har styrelsen för lantbruksinstitutet vid Ultuna hemställt om beredande av pension till högsta möjliga belopp åt befallningsmannen vid utgården Kungsängen under Ultuna egendom Axel Emil Pettersson Sundén.

I ärendet hava infordrade utlåtanden avgivits av lantbruksstyrelsen den 10 oktober 1930 och av statskontoret den 25 oktober samma år.

Av handlingarna i ärendet inhämtas, att Sundén, som är född den 17 juli 1868, sedan den 1 november 1892 eller sålunda mer än 38 år med goda vitsord tjänstgjort såsom befallningsman vid Ultuna egendom och lantbruksskola; att han på grund av sjukdom och allmän kraftnedsättning för framtiden är urståndsatt att sköta sin tjänst; samt att hans årliga avlöningsförmåner under en följd av år utgjort dels kontant 2,000 kronor och dels naturaförmåner till ett värde av omkring 1,400 kronor eller tillhopa 3,400 kronor.

Lantbruksstyrelsen har i sitt utlåtande anfört, att det syntes styrelsen billigt, att pension bereddtes Sundén, sedan han efter 38 års tjänstgöring på grund av hög ålder och sjuklighet icke vore i stånd att försörja sig och sin familj. Med hänsyn till hans ålder och tjänstår även som åtnjutna löneförmåner ville styrelsen föreslå, att hans pension bestämdes till 1,500 kronor för år. Vid beräkning av detta belopp hade lantbruksstyrelsen utgått från ett pensionsunderlag, utgörande två tredjedelar av de sammanlagda avlöningsförmånerna, 3,400 kronor, och där efter, med hänsyn till att Sundén icke erlagt avgifter för sin pensionering, minskat det på så sätt erhållna beloppet med en tredjedel.

På grund av vad sålunda andragits har lantbruksstyrelsen hemställt, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva, att Sundén finge från och med månaden näst efter den, varunder han frånträdde sin ifrågavarande anställning, dock tidigast från och med den 1 juli 1931, under sin återstående livstid från allmänna indragningsstaten uppbära en årlig pension av 1,500 kronor.

Statskontoret har i ärendet anfört följande:

Då Sundén, enligt vad handlingarna utvisade, under 38 år med goda vitsord tjänat staten, syntes goda skäl föreligga att bereda honom någon pension av statsmedel, när han inom kort till följd av framskriden ålder och nedsatta krafter nödgades lämna sin anställning.

Vad pensionsbeloppet beträffade, ville statskontoret erinra, att, då fråga varit om pension åt arbetare, beloppet hittills icke plägat direkt avpassas efter den avlöning, som vederbörande åtnjutit, enär denna i regel icke vore i stat fastställd utan berodde av konjunkturen och arbetsort. Vidare hade, där vid pensionering av statstjänare beloppet funnits böra avpassas i förhållande till avlöningen, avdraget från det beräknade pensionsunderlaget till följd därav, att pensionsavgifter icke erlagts, numera icke plägat sättas till $\frac{1}{3}$ utan till 10 à 15 procent, såsom exempelvis framginge av 1930 års riksdags beslut om pension åt vice häradshövdingen C. A. W. Haraldsson (prop. nr 85).

Ett belopp, motsvarande det av lantbruksstyrelsen föreslagna, hade av 1921 års riksdag beviljats rättaren vid jordbruksavdelningen vid centralanstalten för försöksväsendet på jordbruksområdet K. G. Ersson Ellzén, för vilken gällde ungefär likartade anställnings- och avlöningsförhållanden som för Sundén. Emellertid vore att märka, hurusom Ellzéns ursprungligen till 1,500 kronor bestämda pension numera med pensions-tillägg och pensionsförhöjningar uppginge till 1,980 kronor, vartill komme rörligt dyrtidstillägg.

På grund av vad sålunda förekommit och då, enligt vad statskontoret inhämtat, Sundén såsom befallningsman å utgården Kungsängen innehade en relativt självständig och ansvarsfull ställning, ansåge sig statskontoret böra ifrågasätta, att åt Sundén utverkades pension till samma belopp, 1,980 kronor, som numera tillkomme förenämnde Ellzén.

Statskontoret har alltså hemställt, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva, att Sundén finge från och med månaden näst efter den, varunder han lämnade sin anställning, under sin återstående livstid åtnjuta pension å allmänna indragningsstaten till belopp av 1,980 kronor för år räknat.

I likhet med de hörda ämbetsverken anser jag skäligt, att Sundén kommer i åtnjutande av pension av statsmedel, då han nu efter långvarig, väl vitsordad tjänstgöring på grund av sjuklighet nödgas lämna sin anställning. *Departement-
chefen.*

Vad pensionsbeloppet beträffar ansluter jag mig till statskontorets förslag om pensionens bestämmande till 1,980 kronor för år. Detta belopp sammanfaller för övrigt i det närmaste med det pensionsbelopp, som skulle tillkomma Sundén, därest pensionsunderlaget i enlighet med lantbruksstyrelsens förslag avpassas i förhållande till avlöningen, men det avdrag från det sålunda uppkomna pensionsunderlaget, som betingas därav att pensionsavgifter icke erlagts, beräknas icke enligt lantbruksstyrelsens förslag utan enligt de av statskontoret angivna, numera i regel tillämpade grunder.

På grund av vad sålunda anförts får jag hemställa, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att befallningsmannen vid utgården Kungsängen under Ultuna egendom Axel Emil Pettersson Sundén må från och med månaden näst efter den, varunder han lämnar sin anställning, under sin återstående livstid å allmänna indragningsstaten uppbära en årlig pension av 1,980 kronor.

13:o.

Ang.
pension åt
förra domän-
intendenten
E. A. Lind-
blad.

Med eget utlåtande av den 19 januari 1931 har länsstyrelsen i Södermanlands län överlämnat en av förra domänintendenten i nämnda län Ernst August Lindblad gjord framställning om erhållande av pension.

I ärendet hava infordrade utlåtanden avgivits av domänstyrelsen den 2 februari 1931 och av statskontoret den 13 i samma månad.

Av handlingarna i ärendet inhämtas, att Lindblad, som är född den 28 augusti 1857, oavbrutet skött domänintendentsbefattningen i Södermanlands län från och med ingången av år 1903 till och med den 31 december 1930, då han avgått från befattningen; samt att med denna varit förenat ett årligt arvode, som från och med år 1919 utgått med 3,600 kronor.

Länsstyrelsen i Södermanlands län har i sitt utlåtande framhållit, att Lindblad med stort nit och intresse ägnat sig åt sina arbetsuppgifter såsom domänintendent, samt hemställt, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen att, i enlighet med förut tillämpad praxis, bevilja Lindblad en årlig pension av 2,448 kronor, att utgå från och med ingången av år 1931.

Domänstyrelsen, som vitsordat det synnerligen förtjänstfulla och plikt-trogna sätt, varpå Lindblad städse fullgjort de med hans befattning för-
enade åliggandena, har — under hänvisning till 1927 års riksdags beslut (R. skr. nr 214, punkt 90) om pension åt domänintendenten friherre E. G. Leijonhufvud samt med hänsyn till Lindblads levnadsålder och långvariga tjänstgöring — hemställt, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen med-
giva, att Lindblad finge från och med den 1 januari 1931 under sin åter-
stående livstid från allmänna indragningsstaten åtnjuta en årlig pension av 2,448 kronor.

Statskontoret har anfört följande:

Med hänsyn till Lindblads långa tjänstetid såsom domänintendent och med erinran, att under liknande förhållanden pension av statsmedel beviljats till belopp, som numera — såsom framginge av 1927 års riksdags beslut angående domänintendenten friherre Leijonhufvud — plägade bestämmas till 2,448 kronor för år räknat, anslöte sig statskontoret till domänstyrelsens i ärendet gjorda hemställan.

Under hänvisning till det av domänstyrelsen och statskontoret åberopade precedensfallet tillstyrker jag, att pension utverkas åt Lindblad med föreslaget belopp, 2,448 kronor för år. Pensionen torde böra utgå från och med den 1 januari 1931, då Lindblads förordnande såsom domänintendent upphörde.

*Departements-
chefen.*

Jag hemställer alltså, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att förre domänintendenten i Södermanlands län Ernst August Lindblad må, räknat från och med den 1 januari 1931, under sin återstående livstid å allmänna indragningsstaten uppbära en årlig pension av 2,448 kronor.

Vad departementschefen ovan under punkterna 1:o—13:o hemställt, däri statsrådets övriga ledamöter instämma, behagar Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten bifalla, samt förordnar, att proposition av den lydelse, bilaga vid detta protokoll utvisar, skall avlåtas till riksdagen.

Vid protokollet:

Elis Lindahl.